

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **K. P.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 października 2022 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa 90/18,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt II K 34/15,
na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 a k.p.k. *a contrario*

postanowił:

1. **oddalić wniosek o wznowienie postępowania;**
2. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.G. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania;**
3. **obciążyć skazanego K.P. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

K. P. wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt II K 34/15, został skazany za popełnienie łącznie pięciu przestępstw, za które

zostały wymierzone kary jednostkowe oraz orzeczona kara łączna 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa 90/18, po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego, uchylił zaskarżony wyrok odnośnie czynu z pkt III z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Koninie do ponownego rozpoznania, uniewinnił oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt II z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz utrzymał w mocy wyrok co do czynów przypisanych w pkt I, IV i V zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu za te trzy czyny karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt V KK 280/20, oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Z wnioskiem o wznowienie postępowania wystąpił obrońca skazanego K.P. i powołując się na przepis art. 542 § 1 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. wskazał, że po wydaniu prawomocnego wyroku ujawniły się nowe fakty i dowody, nieznane Sądowi i stronie w toku postępowania poprzedzającego skazanie, wskazujące, iż skazany K. P. nie popełnił przestępstw, za które został skazany w pkt IV i V wyroku Sądu Okręgowego w Koninie. Równocześnie obrońca wniósł o dopuszczenie dowodów: z przesłuchania w charakterze świadków P. K. i M. W., dokumentów dołączonych do akt wraz z kasacją (k. 2134-2140) oraz pisma M. W. z dnia 30 grudnia 2021 r. dołączonego do osobistego wniosku skazanego o wznowienie.

Prokurator Prokuratury Krajowej w piśmie z dnia 31 sierpnia 2022 r. wniósł o oddalenie wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego K. P. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania określone w art. 540 § 1 pkt 2 a k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że wzruszenie domniemania prawdziwości ustaleń faktycznych przyjętych w prawomocnym wyroku, a co za tym idzie i prawomocnego wyroku w drodze wznowienia postępowania może nastąpić, gdy wnioskodawca wykaże duży stopień prawdopodobieństwa błędności poprzedniego orzeczenia, a więc między innymi wskaże nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi, a które mogą w sposób zasadniczy i wiarygodny podważyć prawdziwość przyjętych w wyroku ustaleń faktycznych.

Zdaniem Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania określone w art. 540 § 1 pkt 2 a k.p.k. Wniosek obrońcy, jak słusznie wskazuje prokurator w swoim piśmie, w świetle materiału dowodnego zgromadzonego w trakcie postępowania sądowego, jest niczym innym aniżeli próbą przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej prawomocnego wyroku skazującego. Obrońca nie przedstawiła natomiast żadnego nowego faktu ani dowodu, w świetle którego można by uznać, że prawomocne orzeczenie jest niesłuszne. Przypomnieć natomiast należy, że Sąd wypowiedający się w przedmiocie wznowienia postępowania nie dokonuje, powtórnie i na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i nie bada poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych. Nie kontroluje także poprawności i prawidłowości wydanych w sprawie rozstrzygnięć. Obowiązkiem Sądu badającego podstawy wznowienia jest ustalenie, czy okoliczności ujawnione przez wnioskodawcę są faktami dającymi się potwierdzić dowodami spełniającymi wymogi procesowe i czy istotnie są one w stanie podważyć prawomocne rozstrzygnięcie. W żadnym jednak wypadku w gestii Sądu nie leży dociekanie, czy przywołane we wniosku hipotezy i sugestie, są rzeczywiste i polegające na prawdzie, co więcej świadczą o potwierdzeniu określonych faktów.

Jak wynika z akt sprawy, a co zostało podkreślone w piśmie prokuratora, K.P. w trakcie prowadzonego postępowania w składanych wyjaśnieniach nie kwestionował dowodów ujawnionych w trakcie czynności prowadzonych w miejscu jego zamieszkania i prowadzonej działalności gospodarczej, w tym telefonów i dokumentów, także zamieszczonych na nośnikach elektronicznych, nie kwestionował podejmowanej współpracy z pokrzywdzonymi podmiotami,

początkowej realizacji zamówień, zaspokojenia części roszczeń wierzycieli. Skazany starał się natomiast wykazać brak zamiaru popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. Dowody wszystkie zostały szczegółowo omówione przez Sąd I instancji oraz poddane analizie i ocenie przez Sąd odwoławczy w trakcie postępowania apelacyjnego.

Obecnie wnioskowane dowody budzą natomiast zastrzeżenia co do ich wiarygodności, szczególnie gdy skonfrontuje się je z wyjaśnieniami samego skazanego, który w swoich wyjaśnieniach nigdy nie wskazywał na okoliczności, które miałyby wynikać z treści jego rozmowy z przypadkowo spotkanym po wielu latach P. K., a który dodatkowo miał pamiętać szczegóły związane z wysyłaniem faktury. Faktycznie ten stenogram (k. 2135-2140) może sugerować przypadkową rozmowę z uwagi na liczne użyte w niej wulgaryzmy, jednak analiza okoliczności z nią związanych, w tym przypadkowość włączenia dyktafonu oraz jej treść wskazuje, że brak jest jakichkolwiek podstaw do wdrażania trybu określonego w art. 546 k.p.k. Podobnie należy ocenić drugą grupę wnioskowanych dowodów, a związanych z czynem przypisanym skazanemu w pkt. IV wyroku Sądu I instancji i dotyczących pisma M. W. z 30 grudnia 2021 r. Pismo to potwierdza jedynie ustalone w sprawie fakty, że skazany prowadził działalność gospodarczą oraz zamawiał towar oraz współpracował z innymi spółkami. Takie zachowanie skazanego było oceniane przez sądy rozpoznające sprawę również w kontekście zamiaru oszustwa ze strony skazanego.

Powyższe wskazuje, że obrońca skazanego nie przedstawił nowych dowodów, które uprawdopodobniłyby wystąpienie określonych błędów lub wad prawnych wyroku, którego dotyczy wniosek o wznowienie.

Z tych względów i wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[as]

